

AUGUSTIN

Zpravodaj farnosti svatého Augustina v Brně

duben 2021

Veselé Velikonoce!

Radostné prožití doby velikonoční vám přeje redakční rada.

Cesta světla

Během postní doby jsme mohli meditoval o Kristově umučení při křížové cestě. Nyní, v době velikonoční, můžeme opět využít cestu, tentokrát světla. Přestože ještě není u nás úplně známá, vznikla v roce 1992 v Itálii. Jedná se o velikonoční pobožnost pojednávající o událostech zmrtvýchvstalého Ježíše. Začíná velikonočním ránem, kdy ženy našly prázdný hrob, pokračuje setkáním Krista s učedníky a končí Sesláním Ducha svatého. O zmrtvýchvstalém Pánu můžeme meditovat při 14 zastaveních.

O. biskup Vojtěch k tomu píše: „Můžeme vstoupit do fascinujících a radostných událostí následujících po Ježíšově zmrt-

výchvstání a připojit se k těm, kteří jsou ohromeni hloubkou a smyslem všeho, co se začalo odvíjet od onoho velikonočního rána, kdy ženy našly prázdný hrob. Zároveň jsme pozváni, abychom spolu s apoštolů a dalšími lidmi uznali Ježíše Krista za svého Pána a Boha.“

Pokud se budete chtít vypravit na nějakou z Cest světla, můžete zajet do Slavkovic do kostela Božího milosrdenství, kde se (v době mimo koronavirus) modlí tato cesta společně vždy o velikonoční neděli v 16 hodin. Pokud si ji chcete projít sami, navštivte třeba Hostýn, kde cesta začíná kousek od studánky. *Magdaléna Šrubařová*

Úklid kostela

Milí farníci, i v této omezené době se u sv. Augustina uklízí. Podle rozpisu, který visí na nástěnce v kostele, se jednotlivé skupiny scházejí, aby společně uklidily a nachystaly chrám ke spokojenosti nás všech.

I doma se cítíme příjemněji v čistém a útulném pokoji. Záleží na každém z nás, jak si uklidíme doma, ve svém nitru a kostele, kam chodíme. Možná si spousta lidí neuvědomuje, že k nazdobenému oltáři, nažehleným ministrantům a panu faráři patří i umytá zem.

Proto se k nám nebojte připojit, pomoci a mít dobrý pocit z dobře vykonané práce. Někdy nám zbyde i čas si sednout a poklábat u dobré kávy.

Pavla Klašková

K pořádnému úklidu je třeba použít pořádný smeták. foto: Pavla Klašková

Slovo úvodem

Slzy na krajíčku

Před několika dny jsem seděl před televizorem a sledoval letadlo Alitalia rolující po ranveji bagdádského letiště. Čekal jsem speciálně na okamžik, kdy se z kokpitu mohutného stroje vynoří ruka, někdy i hlava kapitána, jenž zasadí do nepatrného držáku pod okénkem vlnku. Kapitán vlnku své země, druhý pilot vlnku země, kterou navštěvují. Vstoupily mi při tom slzy do očí. Byly to vlnky Vatikánu a Iráku. Historická událost.

Přiznám se, že jsem se dřív ve společnosti starších lidí, kteří se takto během vteřiny dojímal, cítil tak trochu trapně, nepřípadně. A už je to tady, říkám si, už i já mám teď slzy na krajíčku. Jsem asi už také starší člověk. Nebo mi jen v tu chvíli došlo, kolik práce, úsilí, kolik odvahy papeže a celého týmu to stálo, aby se uskutečnila vskutku historická návštěva Iráku?

Podobně jsem měl zvlhlé oči při dvanácté části skvělého seriálu Zakázaný Bůh, když naše sestra Václava, cyrilka, popisovala atmosféru velehradské pouti v roce 1985. Ano, tenkrát jsem tam jako pětadvacetiletý snad poprvé zažil ten okamžik svobody, kdy mohu křičet do světa o tom, jak si my křesťané a vůbec lidé v naší zemi přejeme žít. Tenkrát ohromně pomohlo nadšení slovenských poutníků, jak v pořadu pravdivě popsal František Mikloško. I po letech smekám před jejich odvahou; tam někde začal vnitřní přerod mnohých – od nekonečné šedi socialismu k odvaze zvednout hlavy k lepší budoucnosti.

Dobře víme, že Bůh dokončil Ježíšovýmá rukama dva tisíce let před Christiaanem Barnardem transplantaci srdce: zmrtvýchvstalý Ježíš nám odejmul srdce kamenné a vložil nové srdce z masa; lékem Láska předchází autoimunitní reakci tak, aby tělo mělo toto srdce napořád za své.

Ještě pořád se trochu stydím za své slzy na krajíčku a za nejistý hlas. Těším se, že se časem stydět přestanu, neboť slzy obdivu k odvaze a k dílu dobrých lidí jsou zcela na místě. *o. Martin Holík*

Stalo se

V pátek 19. 3. na slavnost sv. Josefa začal Rok rodiny a manželství vyhlášený papežem Františkem.

~

Brněnské Katechetické centrum na svém webu připravilo „Loterii svatého Josefa“. Zájemci si v ní mohou vylosovat některou vlastnost svatého Josefa a snažit se ji uskutečňovat ve svém životě.

~

V neděli 28. března se uskutečnila sbírka určená pro sestry klarisky v Soběšicích. Vybralo se 44 000 Kč. Pán Bůh odplat'.

~

O. Josef dokončil sérii šesti postních zamyšlení nad plody Ducha svatého. K dispozici jsou na youtube kanále oJN. Odkaz je k dispozici na webových stránkách farnosti.

~

Farní úřad má nové, již funkční, telefonní číslo: 737 990 483. Pevná linka bude k 1. květnu zrušena.

Zesnul:

21. 3. Pavel Horák (*1940)

Zaznělo v kázání

Ježíš není jen obětí, ale je zároveň i chrámem, tím, v jehož osobě se člověk setkává s Bohem.

P. Josef Novotný, 3. neděle postní

Ale Bůh nezapomněl na svůj lid, neopustil jej, nevzdal to s nimi. Nikdy neztratili jeho lásku. Když úpěli v zajištění, poslal jim záchranu. (...) Boží syn se stal člověkem, přijal naše lidství, aby nás zachránil.

P. Josef Novotný, 4. neděle postní

Papež František v apoštolském listu Patris Corde vyzdvihuje na svatém Josefu několik vlastností: lásku, citlivost, poslušnost, přívětivost, pracovitost... a také tvořivou odvahu v kontaktu s těžkostmi a obtížemi. To, že se rozhodneme obtížím čelit, že to nevzdáme, nás posouvá kupředu, umožňuje nám to růst a posouvá nás také blíže k Pánu Bohu.

P. Josef Novotný, svátek sv. Josefa

Nebojme se odevzdat se do Božích rukou. Nechme si od Něho poradit, co je pro nás nejlepší, a nechme se Jím ve svém životě vést. Nebude to vždy jednoduché, ale budeme ve svém životě mnohem spokojenější.

P. Josef Novotný, Zvěstování Páně =jo=

Hospodaření farnosti v roce 2020

Ani již více než rok trvající pandemie Covid-19 a s ní spojené nouzové stavy v ČR a podstatné omezení všech možných činností, které se významnou měrou podepsaly i na hospodaření farnosti, mi nezabránilo sestavit účetní závěrku za rok 2020. Proti roku 2019 došlo k poklesu výnosů o 16,3 % a k poklesu nákladů o 13,46 %. Dobrou zprávou však je zvýšení stavu fondů na pořízení nového oltáře proti roku 2019 o výnosy účelových sbírek a darů farníků, celkem o 83,33 %. Většina výnosů farnosti je i nadále tvořena příspěvků

nás farníků formou kostelních sbírek či darů a většinu nákladů tvoří provozní výdaje kostela a farního úřadu.

Jak tedy naše farnost v roce 2020 hospodařila?

Celkové provozní výnosy činily v roce 2020 1 834 982,38 Kč a provozní náklady 1 791 455,08 Kč, farnost tedy dosáhla kladného výsledku hospodaření ve výši 43 527,30 Kč.

V roce 2020 došlo k technickému zhodnocení majetku farnosti o 151 145 Kč formou výměny dvou starých a již nevyhovujících plynových kotlů.

Největší provozní náklady:

Účetní odpisy	393 957 Kč
Osobní náklady	333 924 Kč
Poskytnuté dary (Aleppo)	250 000 Kč
Sbírky odeslané biskupství	150 986 Kč
Ostatní služby	121 588 Kč
Opravy majetku	23 526 Kč
Spotřeba plynu	141 265 Kč
Fond PULS	57 601 Kč
Drobný majetek	34 794 Kč
Spotřeba elektřiny	104 633 Kč
Ostatní materiál	27 456 Kč
Občerstvení na farní akce	15 919 Kč
Bohoslužebný materiál	20 259 Kč
Květiny	31 320 Kč
Literatura, tisk	29 521 Kč
Ostatní náklady	26 565 Kč
Vodné a stočné	11 151 Kč

Hlavní zdroje provozních výnosů:

Kostelní sbírky	1 062 290 Kč
Dary:	553 900 Kč
Nájemné	167 727 Kč

Stav bank. účtu: 1 933 514 Kč
(k 31. 12. 2020)

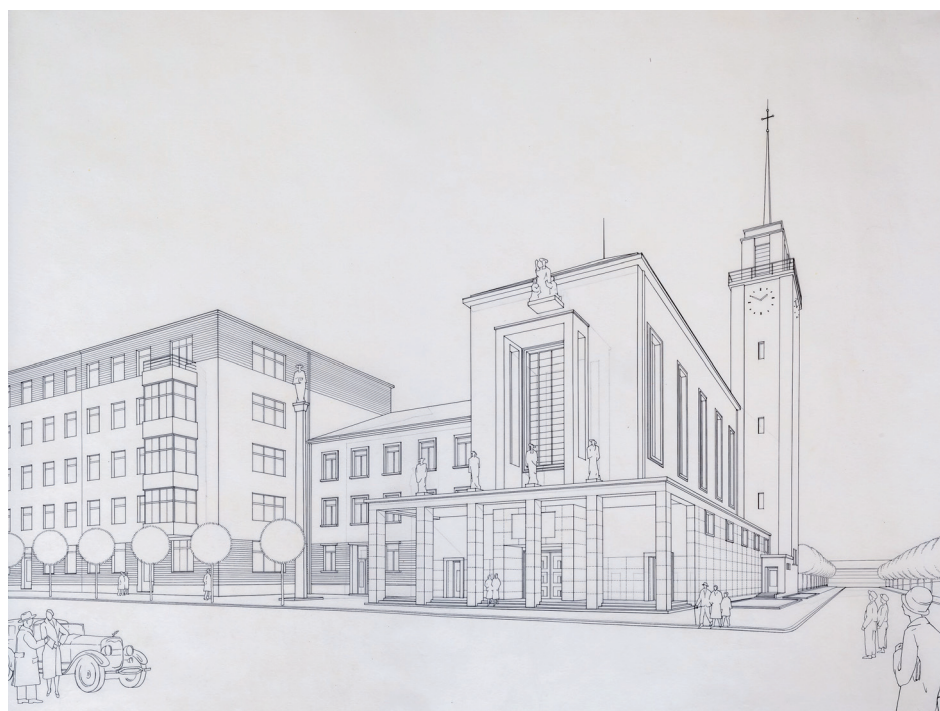
Stav hotovosti: 165 424 Kč
(k 31. 12. 2020)

Dlouhodobý majetek: 27 754 928 Kč

Stav fondů na pořízení nového oltáře:

Celkem k 31. 12. 2020:	916 567 Kč
z toho ze sbírek	568 967 Kč
z toho z darů	347 600 Kč

Jindřich Zuziak

Původní návrh kostela, který řešil koncept celého náměstí.

digitalizace návrhu: Vít Horník

Představujeme členy našeho farního společenství: Vít Horník

V loňském roce se na youtube kanálu o Josefa začaly pravidelně objevovat nedělní pozdravy farníkům. Adventní dobu jsme zahájili hned několika videi (žehnáním věnců, písněmi a delším videem o tom, jak doba adventní probíhá a co její jednotlivé neděle symbolizují). Také si můžeme ověřit, zda rozumíme modlitbě Otče náš, kterou se často i společně modlíme, a nyní jsme během doby postní mohli sledovat seriál o plodech Ducha svatého. Všechna tato videa mají společné to, že je natáčí a upravuje Vít Horník, který je také autorem mnoha ve zpravodaji a na farních stránkách publikovaných fotek.

Kdy a jak ses dostal k nám do farnosti?

K Augustinovi jsem začal chodit v roce 2014. Jsem z Kovářova, to je malá vesnice u Chrudimi, a mám čtyři sourozence, dvě ségry a dva bráchy. Už od malička jsem s rodinou chodil do kostela, kde jsem ministroval. Jako ministrant jsem byl i na několika ministrantských táborech se současným kardinálem Dukou, který tehdy působil v naší diecézi.

Do Brna jsem přišel v roce 2009, kdy jsem začal studovat na VUT. Během studia jsem bydlel na kolejích a postupně jsem poznával brněnské farnosti. Po ukončení školy jsme se ženou nějakou dobu bydleli v Masarykově čtvrti, kde jsem se seznámil s farníky od Sv. Augustina. První, co jsem ve farnosti fotil, bylo vystoupení sborečku v roce 2017. Od té doby fotím nějaké farní akce pravidelně.

Jak dlouho už se věnuješ focení?

Začal jsem fotit asi ve dvanácti letech. Oba mí dědečkové rádi fotili a já jsem tehdy od jednoho z nich dostal jako první aparát Flexaret. Už od začátku to byl poměrně drahý koníček, který s přestávkami pokračuje dodnes.

Kde jsi tedy vzal na focení peníze?

Od malička mě rodiče učili znát hodnotu peněz. Jako malý jsem hodně šetřil a mimo jiné jsem si na focení vydělával například prodejem králíčích kůží. Měli jsme doma králíky a za každou prodanou kůži jsem dostal pár korun. Jako starší jsem jezdil na brigády do Británie. Tak jsem si vydělal na první kompaktní.

A na ten fotíš dodnes?

Ne, fotoaparát jsem již několikrát obměňoval. Kompaktní jsem daroval tatčovi

a poté přešel do světa digitálních zrcadlovek. Ne všechno vybavení, s nímž fotím, je však moje. Rád zkouším (nebo testuji) novou techniku, a to i na farních akcích. Například v roce 2019 jsem měl půjčený širokoúhlý objektiv na velkonoční vigílii, kterým se mi ze vzdálenosti cca metr povedlo vyfotit o Josefa, jak nese paškál.

Fotíš něco i mimo naši farnost?

Ano, mám jak vlastní projekty, tak zakázky od jednotlivců i firem. Na vlastních projektech mohu popustit uzdu své kreativitě i odzkoušet výkon zrcadlovky. Nejdříve jsem začínal s krajinami, od kterých jsem postupně přešel k práci s lidmi. Se sestrami i kamarádkami jsem hodně chodil po nákupech a časem jsem si vytrénoval oko na styling dámských outfitů. Proto se mi pracuje daleko lépe s holkami a je pro mě jednodušší vymyslet stylizaci fotky, na které jsou ženy. O. Josef tak má výsadní postavení, protože je jediným mužem, kterého pravidelně fotím a nyní i natáčím. Pro zakazníky fotím podle jejich požadavků. Takto jsem fotil různé akce (koncerty, představení), výrobky, kolekce oblečení a doplňky jak pro firmy, tak i do reklamních kampaní pro grafická studia. V jednom z nich jsem se také hlouběji setkal s natáčením a úpravou (kolorováním) videí.

Živíš se tedy focením?

Jak se to vezme. Pracuji na akademii věd, kde se věnuji zejména únavovému poškození slitin pracujících za vysokých teplot. Součástí mé profese je také práce na světelných a elektronových mikroskopech. I v práci tak mimo jiné fotím technické fotografie (lomové plochy, mikrostruktury či dislokační struktury). Focení je však především můj koníček, a proto беру zakázky a nabídky na focení jen takové, které mě zaujmou.

Zmínil jsi oblékání a doplňky, kdo vybírá, co budou mít lidé na Tvých fotkách na sobě?

To závisí na druhu výsledné fotky. Pokud jde o běžný portrét, tak oblečení i doplňky domlouváme společně dopředu, protože se musí hodit do celkového konceptu snímku. U větších projektů se celý koncept domlouvá s týmem (kadeřnicí, vizážistkou, stylistkou). To má velkou výhodu, protože se pak jako fotograf mohu soustředit pouze na zachycení snímku.

Vybíráš oblečení i o. Josefovi?

:-) O. Josefovi jsem ještě outfit nevybíral. Jakožto náš duchovní vůdce má tu výsadu, že si na natáčení může obléct, cokoliv chce.

A jak vlastně probíhá a co všechno pro Tebe obnáší natáčení videí s o. Josefem?

Nejprve se domluvíme, kdy se sejdeme. O. Josef má vždy kromě toho, co bude říkat, vymyšleno i to, v jaké místnosti se bude točit. Já si poté vyberu, odkud a jak to budu natáčet. Většinou natáčím z jednoho místa, kdy akorát zvlášť nahrávám zvuk. Samotné natáčení obvykle zabere i s chystáním prostoru tak dvacet minut. Doma potom video a zvuk zkopíruji do počítače a nejdříve upravuji zvuk. Skoro všude, kde jsme natáčeli, je silná ozvěna nebo ruch okolí (šalin) a je to proto pro mě nejdůležitější. Následně u videa provedu expoziční a barevné korekce a sestříhám jej. Úprava každého videa mi průměrně zabere tak hodinu. Vždy to ale záleží na konkrétní situaci. Už se mi stalo, že jsem video upravoval jen patnáct minut nebo jindy dokonce sedm hodin. Hotové video posílám o. Josefovi, který jej zkomprimuje a nahraje na youtube.

Co máš na focení pro farnost nejradší?

Mám vždy velkou radost, když se mi podaří ve fotografii zachytit emoce (zejména radosti a smíchu), a toho je v naší farnosti naštěstí mnoho. Také jsem rád, že zde mám již několik lidí, se kterými pracuji na projektech. Díky focení jsem tu také poznal mnoho nových kamarádů a doufám, že tento trend bude dále pokračovat.

Moc děkuji za rozhovor.

Farní diář

Pro aktuální informace sledujte farní stránky: www.augustinbrno.cz

Svátost nemocných

Vzhledem k tomu, že se nedoporučuje hromadné udělování pomazání nemocných, stačí když ten, kdo je nemocný nebo věkem pokročilý, po kterékoli mši svatě přijde do sakristie a poprosí kněze o udělení této svátosti.

Rok rodiny

Rok rodiny vyhlásil papež František před koncem roku 2020. Zahájen byl slavností svatého Josefa 19. března 2021. Zakončen bude 10. světovým setkáním rodin v Římě, jež končí 26. června 2022.

Základním textem roku je dobře známá exhortace *Amoris Laetitia* (Radost z lásky), vydaná 8. dubna 2016. Nese podtitul *O lásce v rodině*.

Pěkné sedmidílné rozpracování v horech Marka Chvátala se zajímavými osobnostmi, jež vzniklo v roce 2018, najdete v audioarchivu Proglasu – www.proglas.cz.

Kliknete na žluté pole „Slovo“, pak na ouško „Kulturní a vzdělávací“; očima najdete řádek „Radost z lásky“. Ať se vám dobře poslouchá.

=omh=

Vybavení a výzdoba našeho kostela: Loučení svaté Moniky se synem

Poslední částí malířského cyklu, vztahujícímu se k životu svatého Augustina, je samostatný obraz, umístěný zevnitř nad pravým vchodem. Hubert Kovařík na něm namaloval výjev loučení vztahující se k nečekanému zesnutí světcovy matky svaté Moniky. Půl roku poté, co došlo k Augustinovu obrácení a byl se svým nemanželským synem Adeodatem v Miláně pokřtěn svatým biskupem Ambrožem, se Monika chtěla vrátit zpět do Afriky. V Tagaste v Numidii (dnes Souk Ahras v Tunisku), kde se světec narodil, měli své rodinné statky a byl tu hrob Moničina manžela a Augustinova otce Patricia, úředníka v římské státní správě. Monika chtěla v Tagaste dožít a být pochována vedle něho.

V Ostii, starověkém přístavu a letovisku poblíž Říma, odpočívali Monika, Augustin, Adeodatus a Augustinův bratr Navigius před náročnou cestou přes moře. Monika náhle pocítila blízkost smrti. Obraz zachycuje její dlouhý rozhovor s Augustinem, který v tu chvíli patrně netušil, že je to jejich poslední. (Sám o tom ve Vyznáních píše: „Když se přiblížil den, kdy měla odejít z tohoto světa, stalo se – věřím že Tvým řízením a tajuplným způsobem – že jsme jen já a ona stáli opřeni u jakéhosi okna, ze kterého byl výhled do zahrady domu, kde jsme pobývali – tam v Ostii u Tibery, kde jsme po namáhavé a dlouhé cestě, daleko od lidí, sbírali síly na odplutí. Velmi krásně jsme si o samotě povídali...“). Z rozhovoru kupodivu vyplynulo, že po vyslyšení její vytrvalé modlitby, po které se celá rodina postupně obrátila na křesťanskou víru, nevidí svatá Monika důvod k dalšímu setrvávání ve světě. Ačkoli jí bylo

foto: Vít Horník

teprve 56 let, nic zde už ji netěšilo. Smrt vnímala jen jako bránu k setkání se svým milovaným Spasitelem, k němuž měla od mládí velmi vroucný vztah. Augustinem zaznamenaná rozprava matky a syna, při níž – podle zmínek v textu – nechyběl společný mystický zážitek, se kromě světcovy vděčnosti za důslednou výchovu týkala Věčné Krásy, Pravdy, Moudrosti a utichnutí duše, aby mohla uslyšet Boží hlas a vstoupit do nebeské radosti.

Během několika dnů došlo ke smutné události. Monika upadla do bezvědomí, ze kterého se ještě nakrátko probudila. Řekla svým dětem: „Pochovejte toto tělo kdekoliv: nedělejte si s ním vůbec starosti.“ V říjnu roku 387 zesnula. Před-

tím prosila jen o jediné: o modlitbu u oltáře a mešní oběť. Rodina byla poté nucena matku pochovat v Ostii.

Na Kovaříkově obraze sedí dokonávající svatá Monika na židli, zády ke kamennému zábradlí obloukové loggie s výhledem na obzor. Má přísný, starostlivý výraz, zahalené vlasy a je oděna do dlouhých bílých šatů s širokými rukávy připomínajících řeholní hábit. Levou ruku si drží na srdci, druhou má složenou do klína. Přes šaty má blankytně modrou cestovní vestu pod kolena s krátkými rukávy. Posmutnělý sv. Augustin stojí opřen o zábradlí, je oděn v dlouhém bílém oděvu – s pečlivě upravenými manžetami u rukávů – a červené vestě s krátkým rukávem připomínající liturgické roucho. Oba jsou bosí. Přestože se knězem a biskupem stal Augustin až v Africe, má být podle jeho vzhledu zřejmé, že ve vztahu k umírající matce zastupoval Krista.

Výjev již předjímá jejich budoucí slávu. Obloha zde má barvu dozlatova a oba mají zlatou svatozář. V pozadí je vidět sluncem prosvětlenou zahradu či park s trávníkem, cestičkami a stromy. Parková část přechází do písčité a svažuje se k vodní ploše. U spodního okraje obrazu jsou na rozvinuté stuzce, ozdobené na okraji drobnými křížky, vepsána Moničina poslední slova: „VZPOMEŇTE NA MĚ U OLTÁŘE PÁNĚ, KDEKOLIV BUDETE.“

(Hrob Moniky byl náhodou objeven roku 1945 v blízkosti baziliky sv. Aurey v Ostii. Terakotový sarkofág uzavírala mramorová deska s epitafem. Ostatky svěťce r. 1430 přemístil papež do římského kostela sv. Augustina, kde jsou dodnes.) *Jana Osolobě*